

пжтъ. Предъ себе си виждахъ пресни следи отъ човѣшки стѣпки. При единъ завой настигнахъ старецъ. Бѣше се опрѣлъ о едно дърво край пжтя и съ кърпа си бършеше очитѣ.

— Добра стига, дѣдо! — поздравихъ го азъ.

— Далъ ти Богъ добро, млади човѣче, — отвърна той съ уморенъ гласъ. — Ама лошо време, отъ този вѣтъръ не може да се върви, бие право въ очитѣ.

Запрѣхъ се предъ него. Глегахъ го — да имаше, да имаше най-малко 75 години. Кжде ли отиваше той въ това време?

— За кжде, дѣдо?

— А че отивамъ и азъ при близки. Внукъ ми се родилъ, на мое име го кръстили, отивамъ да го видя.

Като каза това, загледа се въ лицето ми, усмихнатъ, съ кашъ съ погледъ искаше да ми разкрие радостта си отъ това, че името му ще носи неговиятъ внукъ.

— Но въ кое село отивашъ.

— А че това дете се вижда, не е, въ другото следъ него. Хайде да вървимъ заедно.

— Да вървимъ, дѣдо

— А ти кжде?

— Изглежда въ едно село отиваме.

— Тѣй ли! Тогава добре ще ни е, като вървимъ заедно, по-леко ще ни е въ приказки.

Тръгнахме. Той се подпираше съ тояга, вървѣше бавно и азъ трѣбваше да вървя като него. Не следъ много време стигнахме въ първото предъ насъ село. Отбихме се въ една кръчма и си поржчяхме чай. Едва тогава забелязахъ, че лѣвата му ржка бѣше по-къса и съ мжка я движеше.

Засърбахме горещия чай. Не се стърпѣхъ и запитахъ.

— Дѣдо, отъ какво ти е пострадала ржката? Виждамъ, не я движишъ.

Той вдигна глава, пипна съ дѣсната си ржка лѣвата, усмихна се загадъчно и се загледа предъ себе си. Почувствувахъ, че мисълта му лети далече.